

Nagy Gábor

PÓKHÁLÓ-VERS

A fenyő tenyerén nyújtotta tűjét,
apró lábaival ragadta meg
s befűzte fonalát, a zöld erű kék
megcsillant hátán, gömbölyű smaragd:

mintha az ég zuhant volna a napba,
amikor Tejút-hágcsóján a pók
lesietett, s pár villám-mozdulatba
foglalva könnyed világnézetét,

a puszta térbe varázsolta a
tökéletes harmóniát. Középen
ült, lebegő buddha, régóta már,
mikor egy légcsavar forgószelében

megrebbentek hálója szálai.
Másodsorra tudta csak elrabolni
a méreg sárgájával csíkozott
kampós lábú szitakötő. A holdnyi

mécs lángjában felfénylett még a gyanta-
csepp a szálakon és, mint a kihűlt
emlékezet karácsonyi kacatja,
az otffeledt kör üres közepe.

VERSFORDÍTÁS-PÁLYÁZAT

William Wordsworth

CSALOGÁNY

Ó, Csalogány! Te Lény, kinek
Jól tudom, lángol a szived –
Hangjegyenként átjár ez a
Viharos, vad harmónia!

Talán a boristen talált
Számodra Bálint-napi párt;
Megvetően gúnyol dalod
Árnyat, csendes Éjt, harmatot,
Boldogságot, Szerelmeket:
Mind e ligetben szendereg.

Elhallgattam ma: a galamb
Mesélt – milyen meghitt e hang!
S bár eltemetkezett a fák
Közé, a szellő rátalált;
És csak turbékolt szüntelen,
Eltűnődve, szerelmesen,
És csendes összhang szólt e dalban,
Áradó, tántoríthatatlan
Belső derű, mély bizalom;
Ez volt a Dal, az én Dalom!

A KAKUKKHOZ

Ujjongtam, hallván hangodat,
Víg jövevény, a trillád!
Kakukk! Madárnak hívjalak,
Vagy vándor Hang vagy inkább?

A fűben fekve hallgatom
Szüntelen dalodat:
Egymás után zeng dombra domb,
Ahogy körbe halad.

Napfényről, virágról mesét
Nekem senki se mond,
Völgyemben tiéd a beszéd
Ájult óráimon.

Üdvöz légy, Tavasz Kedvese,
Háromszor is, habár
Láthatatlan Hang vagy, mese
Nekem és nem madár.

Az a Kiáltás vagy nekem,
Most is épp, ami régen;
Kapkodtam iskolás-fejem:
Hol vagy? Fán? Bokron? Égen?

És bejártam utánad én
Erdőt, tisztásokat;
Maradtál szerelem, remény:
Soha nem láttalak.

S most téged hallgatlak, Kakukk,
Míg fekszem a mezőn;
Hallgatlak és eszembe jut
Régi arany-időm.

A föld, hol rójuk útjaink,
Immár eloldozott,
Légi tündérvilág megint;
Legméltóbb otthonod.

Philip Larkin

A LEGJOBB TÁRSASÁG

Gyerekként azt hittem, a
Magány olyasmi, amit
Nem kell keresni soha.
Mindenki birtoka, mint
A csupaszság, kéznél levő
És semleges, se rossz, se jó,
Bőséges és nyilvánvaló
És gond nélkül megérthető.

Aztán hús után hirtelen
Messzebb került, s jobban kívántam,
Bár nemkívánatos, hiszen
Ami vagyunk, az tényre váltva
Számít, csak kifejezve más
Emberek viszonyrendszerében
Értelmezhető, máskülönben
Kompenzáló önámítás.

A társaság kellemesebb!
Megajándékozni, szeretni
Nem tudsz, csak egy másik felet,
Jó szomszéd egyházkerületnyi